

Per AmparoG el dj., 20/08/2026 - 08:00

Cada dia passa això: hi ha qui arriba al món, hi ha qui traspassa el llindar i arriba al més enllà. Cada dia, com ahir i com demà...

Avui m'ha arribat la notícia d'un parent proper que està als últims moments de la seva vida terrena, a les portes de la Vida eterna. I avui m'han parlat d'un nadó que acaba de néixer, fill d'una mare soltera que viu en situació irregular fora de la seva terra natal.

I penso en el misteri de la vida i de la Vida. Val a dir, de la mort... que encara no l'he anomenada com a tal, amb aquesta paraula. Sincerament, no tinc por a la mort, però... fixa't -em dic a mi mateixa-, busquem maneres "boniques" de parlar-ne, d'endolcir el discurs: potser que un quelcom de tabú hi ha...

I prego davant aquest misteri... i el contemplo, perquè sobretot és per a contemplar-lo i donar-ne gràcies. Cada vida, una peça única; cada ésser humà, irrepetible, amb una empremta d'amor del Creador.

M'agenollo davant la vida que comença i l'hi desitjo el millor en l'aventura que comença. M'agenollo davant la vida que acaba, i, confiada en la misericòrdia divina, prego perquè el traspàs sigui seré, la joia de l'arribada al cel sigui plena, i la força i el consol per als qui continuem a la terra ens acompanyi cada dia.

Gràcies, bon Déu, per la vida, per la Vida.

(Imatge: ??????? ????????, de Pexels)
